

Сусрет са Растком Немањићем

Одувек сам волела да читам. Стари монах ме је научио тајни слова кад сам била још сасвим мала, у манастиру на чувању. Међутим, моји родитељи то нису прихватили. Крила сам се када оду на спавање. Нисам имала у својој околини никог ко би ме разумео. Међутим, једне наизглед сасвим обичне вечери, упознала сам веома занимљивог младића. Ево како је то било.

Било је касно вече. Отац, мајка и ја смо већ завршили са вечером. Одједном, зачу се јака лупњава. Неко је био пред вратима. Отац отвори. Угледасмо високог, плавокосог, уморног младића. Руке и ноге биле су му кржаве од трчања кроз трње и гажења по сувим гранама. Отац га је забринуто позва у кућу. Мајка је отрчала у кухињу и узела дрвену кутијицу пуну лековитих трава и старих крпица за увијање рана. Ја сам отрчала у собу преплашена. Покушавала сам да заспим, али ми није успевало. Нисам могла да престанем да мислим на тог једног младића. Мислила сам у себи: „Зашто бежи? Ко ли га јури Да ли он можда исто воли да чита књиге?“

Отишла сам да проверим да ли су мајка и отац заспали, како бих отишла да се упознам са странцем у нашој кући. Лежао је на слами и замшљено гледао у ватру, све док није чуо моје уплашено дисање. Окренуо је главу према мени. Брзо сам се сакрила иза зида поред ког сам стајала. Почео је полако да се смеши. Више нисам било толико уплашена. Пришла сам и села крај ватре. Док сам смишљала шта да кажем, младић проговори први: „Извини ако сметам твојој породици и теби, нисам имао снаге више да бежим. Сутра рано ћу отићи.“

Видела сам сузе у његовим очима, било ми га је жао. Скупила сам храброст и изговорила: „Не сметаш. Мојој породици и мени је драго што си покуцао на наша врата и затражио помоћ.“ Одговорио је осмехом. Неколико тренутака касније, младић је проговорио: „Зовем се Растко. Бежим са двора. Моје презиме је Немањић.“

Нисам знала шта значи његово презиме. Посматрала сам га збуњено. Растко се само смешио, док није изговорио: „Тешко је објаснити, покушаћу на најлакши начин све да ти испричам.“

Када је Растко завршио причу о својој породици и свом презимену, осећала сам се веома срећно што имам прилику да причам са једним принцем. Након дугог размишљања, поставила сам му питање које нисам ником смела да поставим: „Знам да ће ово звучати мало чудно, али, да ли и ти волиш да читаш књиге?“

Одговорио је: „Наравно, док читам књиге осећам се слободно. Волим књиге. Оне те образују. Помажу ти да научиш прошлости, о себи, о другима, о Богу.“

Одговорила сам: „Драго ми је што нисам једина која воли књиге. Моји родитељи желе сасвим другачији живот за мене. Желе да се бринем о кући, породици, имању, не да читам или да научим да пишем.“

Дуго смо причали о нашим животима, дошло је јутро. Мајка и отац су се пробудили и видели мене и Растка како се смејемо. Мајци се појавио осмех на лицу. Први пут је видела да се овако смејем.

Отишла у кухињу да припремим воду и пар воћки. Запаковала сам их у један џак и ставила поред врата. Док се спремао да оде, пар суза ми је кануло низ црвене образе.

Кад се Растко попео на коња, погледао ме је и насмешио се. Одговорила сам му осмехом. Пратила сам га погледом све док није ушао дубоко у шуму.

Драго ми је што сам имала прилику да упознам Растка. Помогао ми је да схватим да нисам једина која ужива у читању књига и жели нешто другачије. Чезне за неким другим животом, а не оним који му је унапред одређен. Сваки пут кад се сакријем, сетим се како сам се смејала док сам причала са Растком о својим омиљеним књигама. Можда једном и ја пођем његовим путем.

Anita Bouyer VIII₁